

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 421

гр. София , 01.07.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ в закрито заседание на първи юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова
Членове: СТОЯН Т. МИХОВ
Силвия Тачева

като разгледа докладваното от Силвия Тачева Въззивно частно наказателно дело № 20211100602494 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава двадесет и втора на НПК.

Образувано е по частна жалба от 17.06.2021 г., подадена от адв. Р.К. от АК - Перник, в качеството му на упълномощен защитник, на подсъдимия ИВ. Н. В., срещу протоколно определение от същата дата, постановено по НОХД № 21825/2018 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, с което молбата на подсъдимия за изменение на взетата спрямо него мярка за неотклонение "задържане под стража" е оставена без уважение.

В частната жалба се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. В подкрепа на това се твърди, че подсъдимият има малко дете, за което да се грижи. Изложени са съображения, че „задържането под стража“ на В., би възпрепятствало адв. К. да доведе допуснатите от съда двама свидетели, тъй като не ги познавал и нямало как да се свърже с тях. В по – голямата част на жалбата е изразено недоволство срещу взетата в предходно съдебно заседание и влязла в сила мярка за неотклонение „задържане под стража“, на основание чл. 66, ал. 1 от НПК. Иска се отмяна на постановената мярка за неотклонение „задържане под стража“ или изменение на същата в по – лека такава.

Препис от частната жалба е изпратен на СРП, като становище в срок не е постъпило.

Софийски градски съд, след като се запозна с доводите, отразени в частната жалба, и доказателствата по делото, намира от фактическа страна следното:

В хода на досъдебно производство ИВ. Н. В. е бил привлечен в качеството му на обвиняем с постановление от 04.11.2018г. за извършено престъпление по чл. 206, ал. 3, предл. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК, като по отношение на него не е взета мярка за неотклонение.

Производството по НОХД № 21825/2018 г. по описа на СРС, НО, 7 - ми състав, е образувано по внесен на 21.12.2018г. в Софийски районен съд обвинителен акт срещу ИВ. Н. В. за посоченото по – горе престъпление.

С разпореждане от 18.01.2019г. съдията – докладчик от първоинстанционния съд е насрочил делото за разглеждане в разпоредително заседание на 19.03.2019г.

В първото съдебно заседание подсъдимият не се е явил. Призовката за същия е била върната с отбелязване, че е връчена на Л.З. – пълнолетна сестра. на адрес в гр. София, ж.к. „*****“. Ход на делото не е бил даден, като съдът е указал да се извърши проверка относно това дали подсъдимият се намира в местата за лишаване от свобода.

В съдебно заседание на 30.05.2019г. подсъдимият също не се е явил. Призовката от адреса в ж.к. „Люлин“ е била върната с докладна, в която е било посочено, че лицето не е било установено и че същото се намира в СЦЗ. От изготвената справка от пенитенциарното заведение се е установило, че подсъдимият В. е в прекъсване изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ до 08.06.2019г. От изготвената разширена справка подсъдимият е бил призован от гр. София, ул. „*****“, като призовката била връчена на С.П. – шурей. Поради нередовната процедура по призоваване и с оглед задължителното участие на подсъдимия ход на делото не е бил даден и същото е било отложено за 26.09.2019г.

В следващото съдебно заседание подсъдимият е бил доведен от СЗЦ, но ход на делото не е бил даден. Причината за това била молба от адв. К., придружена с пълномощно между него и подсъдимия, който моли да не се дава ход на делото поради служебната му ангажираност.

На 07.11.2019г. било проведено разпоредително заседание, с участието на подсъдимия /доведен от ЦСЗ/, защитника му, пострадалото лице и повереникът му. Подсъдимият и защитата са изразили желание да им се даде възможност за възстановяване на вредите и решаване на делото по реда на Глава 29 от НПК. Съдът е указал, че в случай че за следващото съдебно заседание не е възстановена сумата посочена в диспозитива на обвинителния акт, делото ще бъде разгледано по общия ред.

В съдебно заседание на 20.02.2020г. подсъдимият редовно призован от СЦЗ се е явил лично и с адв. К.. Защитата изрично е поискала същото да се разгледа по общия ред и вместо да пристъпи към разглеждането му веднага, съдът го е отложил за 30.04.2020г., за която дата страните били уведомени от съдебното заседание.

С разпореждане от 23.04.2020г. делото било отсрочено за 30.06.2020г.

В съдебно заседание на 30.06.2020г. подсъдимият, редовно призован, се е явил лично и със защитника си. Съдът е дал ход на съдебното следствие и е провел разпити на свидетели.

В съдебно заседание на 13.10.2020г. подсъдимият, редовно уведомен от предходното съдебно заседание, не се е явил. Не се е явил и защитника му, от който е депозирана молба и приложение към същата /непреведено на български език/ за отлагане на делото, поради това, че подсъдимият се намирал в Германия, където работел и не можел да се прибере поради епидемиологичното положение свързано с Ковид 19. Едновременно с това не се е явил и съдебен заседател, поради което ход на делото не е бил даден. Съдът е разпоредил подсъдимият да се призове на всички известни по делото адреси, включително и чрез защитника си. Делото било отложено за 08.12.2020г.

С разпореждане на съдията – докладчик НОХД № 21825/2018г. по описа на СРС било отсрочено за 25.02.2021г.

За датата и часа на следващото съдебно заседание подсъдимият бил редовно призован чрез защитника си /виж призовка на л. 153 от НОХД/ и чрез пълнолетен член на семейството му, със задължение да му я предаде /виж призовка на л. 154 от НОХД/. В съдебното заседание подсъдимият и защитникът му не са се явили, не са посочили и уважителни причини за неявяването си, поради което съдът е взел мярка за неотклонение „задържане под стража“, която не била обжалвана и е влязла в сила с изтичане на срока по чл. 342, ал. 1 от НПК.

В поредното съдебно заседание /27.04.2021г./ подсъдимият не се е явил. По делото е постъпило писмо от МВР, от което е видно, че Венев е напуснал Р. България на 24.08.2020г. през ГКПП „Аерогара София“. В залата се е явил упълномощеният му защитник, който представил 2 бр. писмени документи /непреведени на български език, като единият и не заверен/, видно от които подсъдимият е бил болен от Ковид 19 и се лекувал в Англия. Съобразно повдигнатото обвинение и задължителното участие на подсъдимия, съставът на СРС не е дал ход на делото и го отложил за разглеждане на 17.06.2021г.

Видно от писмо от МВР от 11.06.2021г. подсъдимият е бил задържан от служители на ГПУ „София“, конвоиран от 03 сектор „Издирване“ – ОПКП – СДВР и предаден на РД „Охрана“ – София.

В съдебно заседание от 17.06.2021г. е постановено обжалваното понастоящем определение, с което на основание чл. 270 от НПК, съдът е оставил без уважение молбата на подсъдимия за изменение на мярката му за неотклонение. Съображенията на СРС за това са неявяването на подсъдимия за две поредни съдебни заседания на 13.10.2020г. и 25.02.2021г., по причини, че се намирал първо в Германия, а след това в Англия. Налице е и реална опасност от укриване, с оглед отклонение от правораздавателните органи повече от осем месеца, както и реална опасност от извършване на престъпление, предвид богатото му съдебно минало.

Предвид гореизложената последователност на тежката процесуална съдба на делото, настоящият съдебен състав намира следното от правна

страна:

Частната жалба е подадена от процесуално легитимирана страна, в срока по чл. 342, ал. 1 от НПК, срещу подлежащ на обжалване акт съгласно чл. 270, ал. 4 от НПК, поради което въззивният състав я намира за допустима. Разгледана по същество обаче същата е неоснователна по следните съображения:

Въпросът за изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия може да се поставя по всяко време на съдебното производство, но съгласно чл. 270, ал. 1 НПК това искане е основателно при промяна на обстоятелствата, която промяна обосновава извод за отпадане на опасностите от укриване или извършване на престъпление, послужили за вземане на най-тежката мярка за неотклонение или при наличие на други, нови обстоятелства, обуславящи нейното изменение.

Нови доказателствени източници, приобщени и налични по делото, които да разколебават направеното подозрение относно авторството, не се откриват. По делото са извършени значителен обем действия по разследването, респ. налични са показания на множество свидетели, събрани са писмени доказателства и доказателствени средства, годността на които подлежи на преценка единствено от съда, разглеждащ делото по същество и не може да бъде обсъждана в настоящото частно производство. С оглед осигуряване както на минималния стандарт на чл. 5, пар. 4 от ЕКЗПЧОС, така и обезпечаване на правото на подсъдимия по чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за разглеждане на делото от безпристрастен съд при произнасянето си по въпроса за наличие на обосновано предположение, че подсъдимият е извършил престъплението, за което е обвинен, съдът не следва да взима отношение по въпроса за вината, както и да се произнася с оценка за годността на събрания доказателствен материал и неговата достатъчност. Подозрението и съответно формалното и категорично установяване на вината на лицето не следва да се третира като идентични понятия, поради което наличието на обосновано предположение не може и не следва да се отъждествява с безспорното установяване на авторството на деянието и неговата обективна и субективна съставомерност. В този смисъл настоящият състав, с оглед събраните до момента доказателства, намира, че независимо от презумпцията за невиновност, от която се ползва подсъдимият В., подозрението за съпричастността му към вменената престъпна дейтелност остава обосновано.

Налице е реална опасност подсъдимият да извърши престъпление, предвид изключително богатото му съдебно минало. Подсъдимият В. е осъждан многократно, включително и за престъпления против собствеността. Извън осъждането, влияещо на квалификацията „опасен рецидив“, останалите го характеризират като системен нарушител на закона, спрямо когото предходните осъдителни присъди не са изиграли своята поправителна и превъзпитателна роля. Поради тези съображения настоящият състав намира, че подсъдимият е с трайно изградени престъпни навици като прекараното

време в социална изолация, включително и по време на разглеждане на настоящето наказателно производство, не се е отразило ефективно върху личността му.

Този въззивен съдебен състав намира, че е налице реална опасност и от укриване, досежно данните по делото, че подсъдимият не е трудово ангажиран на територията на Р. България, а е работил за кратко време последователно в две държави, едната от които извън рамките на ЕС. Търсенето и намирането на работа в чужбина не би могло да е основателна причина за неявяването на подсъдимия в съдебни заседания, чието лично присъствие не е право на избор, а задължение.

Що се отнася до твърдението на В., че доброволно се е прибрал в Р. България, вследствие на което е бил задържан, не сочи за добро процесуално поведение, което следва да бъде толерирано, каквото е разбирането му. Подсъдимият е знаел, че е обвинен за тежко престъпление и, че присъствието му в съдебно заседание е задължително, поради което не би могъл да черпи права от собственото си противоправно поведение, освен ако няма уважителна причина.

Не е без значение и обстоятелството, че производството пред СРС е образувано през 2018г. като до настоящия момент от десет съдебни заседания е даден ход само на три, като основна причина за отлагане на делото е именно поведението на подсъдимия. Ето защо, независимо, че същият е с установени самоличност и адреси по местоживее в гр. София, не води до направата на извод за трайната му административно – териториална обвързаност именно с оглед процесуалното му поведение.

На следващо място семейното положение на В., заявено пред състава на СРС, е декларативно направено и не е подкрепено с каквито и да е доказателства, включително не са представени такива и пред настоящата инстанция. От една страна полагането на грижи за дете, за което се твърди че е на почти две годишна възраст, не се явява ново обстоятелство по смисъла на чл. 270 от НПК, а от друга страна подсъдимият има съпруга и родители, които биха могли да се грижат за малолетното му дете.

Категорично не може да бъде споделен доводът, съдържащ се в настоящата частна жалба, че задържането под стража на подсъдимия, би възпрепятствало адв. К. да доведе допуснатите от съда двама свидетели, тъй като не ги познавал и нямало как да се свърже с тях. Подсъдимият и защитникът му са самостоятелни страни в наказателния процес. В разпоредбата на чл. 99, ал. 1 от НПК са разписани правата на защитника, сред които са и правото да се среща насаме с обвиняемия, да представя доказателства и да участва в наказателното производство. Ето защо изпълнението на най – тежката мярка за неотклонение не би могло да възпрепятства по какъвто и да било начин комуникацията между подсъдимия В. и адв. К. и организиране линията им на защитата.

По гореизложените причини въззивният съд намира, че към момента не са налице предпоставки за отмяна или изменение на взетата спрямо подсъдимия ИВ. Н. В. мярка за неотклонение в по-лека, тъй като "задържането под стража" се явява законосъобразна и пропорционална намеса в правата му, гарантираща личното му участие в производството по делото и своевременното развитие и приключване в разумен срок на наказателния процес. Не е налице промяна на обстоятелствата, налагаща отпадане на опасностите от укриване или извършване на престъпление, послужили за вземане на най-тежката мярка за неотклонение. Не са налице и други, нови обстоятелства, обуславящи нейното изменение.

Ето защо подадената частна жалба е неоснователна, а атакуваният с нея съдебен акт като правилен и законосъобразен следва да бъде потвърден.

С оглед изложените съображения Софийски градски съд, Наказателно отделение, IX въззивен състав, на основание чл. 345, вр. чл. 341, ал. 2, вр. чл. 270, ал. 4, вр. ал. 2 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 17.06.2021 г. по НОХД № 21825/2018 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7- ми състав, с което е оставено без уважение искането за отмяна на мярката за неотклонение на ИВ. Н. В. „задържане под стража“ или изменение на същата в по – лека такава.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____